

Sygn. akt VI ACa 557/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SA Ksenia Sobolewska - Filcek

Sędziowie: SA Agata Zając

SO del. Grzegorz Tyliński (spr.)

Protokolant: Małgorzata Kocon

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Grupy (...) Spółki Akcyjnej w K. (dawniej Centrala (...) S.A. w K.)

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 maja 2018 r.

sygn. akt XXV C 1101/16

I. prostuje z urzędu zaskarżony wyrok w ten sposób, że w komparycji i w drugim punkcie sentencji w miejsce słów Centrali (...) S.A. z siedzibą w K.” wpisuje Grupy (...) Spółki Akcyjnej w K.”;

II. oddala apelację;

III. zasądza od Grupy (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **VI ACa 557/18**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 marca 2016r. skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - (...) powód działający ówczśnie pod nazwą Centrala (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 247 845,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. akt XXV Nc 165/16 Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 1 247 845,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2016r. do

dnia zapłaty oraz kwotę 26 398,25 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 10 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw. Ponadto wskazał, że po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty zwrócić powodowi kwotę 46 794,75 zł tytułem zwrotu $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany Skarb Państwa złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2018 r Sąd Okręgowy w Warszawie w pkt 1 oddalił powództwo, zaś w pkt 2 zasądził od Centrali (...) S. A. z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 14 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powyższy wyrok zapadł na podstawie poniższych ustaleń faktycznych i prawnych.

Powód oraz (...) Sp. z o.o. zawarły w dniu 3 kwietnia 2012r. umowę handlową nr (...), na mocy której sprzedawał on Spółce (...) materiały na budowę autostrady, w ramach uzyskanego przez tę Spółkę zamówienia publicznego, dotyczącego budowy odcinka autostrady (...): węzeł R. - węzeł R. oraz drogi ekspresowej (...): odcinek węzeł R. - węzeł Ś.. Ponadto Spółka (...) poddała się egzekucji z aktu notarialnego zabezpieczając wierzytelności powoda wynikające z umowy handlowej nr (...). W dniu 22 sierpnia 2012 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie została ogłoszona upadłość Spółki (...).

Dnia 11 października 2012 r. powód zgłosił w postępowaniu upadłościowym wierzytelność na łączną kwotę 3 501 009,30 zł (z czego należność główną stanowiła kwota: 3 457 148,20 zł). Ponadto, powód wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu zabezpieczającemu jego wierzytelności wynikające z umowy handlowej nr (...). Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie nadał aktowi notarialnemu klauzulę wykonalności. Powodowa Spółka w oparciu o posiadany akt notarialny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, wystąpiła z roszczeniem o spłatę zadłużenia Spółki (...) do (...), do Oddziału w R. (dalej: (...)). W związku z dokonany zgłoszeniem wskazywana przez powoda należność została przez pozwanego ujęta na liście, o której mowa w art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz. 837) - tzw. specustawy. Jednocześnie powód został poinformowany w piśmie z dnia 28 stycznia 2015 r., że proporcja wypłat należności została ustalona na poziomie 86,52299115141%. Następnie w dniu 24 stycznia pozwany skierował wniosek do wydziału finansowo – księgowego wskazując, że na podstawie listy: weryfikacji merytorycznej i formalno – prawnej wniosku przedsiębiorcy w zakresie spłaty niezaspokojonych należności na kontrakcie „ Budowa autostrady (...), odc. Węzeł R. – węzeł R. oraz drogi ekspresowej (...), odcinek węzeł R. – węzeł Ś. ” oraz oświadczenia o spełnieniu przez przedsiębiorcę wymogów określonych w ustawie z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych wnosi o wypłatę zaliczki w wysokości 1 479 487,93 zł brutto (wynikającej z należności głównej określonej na kwotę 3 457 148,20 zł). Jednocześnie pozwany pismami z dnia 20 marca 2013 r. oraz 5 września 2013 r. informował powoda, że pozostała kwota wierzytelności zostanie wypłacona po sporządzeniu listy wierzytelności w postępowaniu upadłościowym.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2014 r. powód poinformowała syndyka W. S. o kwocie otrzymanej od pozwanego. W związku z powyższą informacją Sędzia komisarz postanowieniem z dnia 9 września 2014 r. umorzył postępowanie w zakresie wierzytelności powoda co do kwoty wierzytelności w wysokości 1 479 487,93 zł. W uzasadnieniu postanowienia zostało wskazane, że powód powyższym pismem cofnął zgłoszenie wierzytelności w zakresie kwoty 1 479 487,93 zł wobec zaspokojenia należności wierzyciela w tym zakresie, równocześnie ograniczając swoje zgłoszenie wierzytelności. Następnie powodowa Spółka mając na uwadze informację pozwanego przekazaną w piśmie z sierpnia 2014 r., zgodnie z którą dla wypłaty pełnej kwoty zadłużenia spółki (...), tj. 86% przedmiotowej należności konieczne jest przedstawienie listy wierzytelności z pełną kwotą wierzytelności powoda, nie pomniejszoną o środki wypłacone dotychczas powodowi w ramach zaliczki, wystąpił do Sędziego komisarza o zmianę z urzędu listy wierzytelności poprzez ujęcie zabezpieczonej hipotecznie wierzytelności powoda na liście wierzytelności w kwocie 3 499 777,97 zł. W uzasadnieniu wniosku powód wskazał, że ujęcie na liście wierzytelności pomniejszonej o wcześniejszą wypłatę

doprowadzi do uznania przez Skarb Państwa, że pełną kwotą wierzytelności jest figurująca na liście kwota 2 020 290,04 zł (1 988 660,27 zł należność główna), a nie 3 499 777,97 zł, co doprowadzi do sytuacji wypłacenia znacząco niższej kwoty niż wymagana. Postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r. Sędzia komisarz oddalił przedmiotowy wniosek. W konsekwencji pozwany dokonał w dniu 1 lutego 2016 r. wypłaty pozostałej kwoty należności na podstawie przedstawionej mu listy wierzytelności. Dokonując powyższej spłaty pozwany kierował się tym, że powód zgłosił do pozwanego należność w wysokości 3 457 148,20 zł. Następnie powód przedstawił listę wierzytelności (...) Sp. z o. o. (sygn. akt VIII GUp 26/12/S/Zw 260) z uznaną przez nadzorcę sądowego wierzytelnością w wysokości 2 020 290,04 zł (kwota główna 1 977 660,27 zł, odsetki 42 629,77 zł). Wartość ta stanowiła różnicę pomiędzy pierwotnie zgłoszoną należnością, a kwotą, co do której Sędzia komisarz umorzył postępowanie. W związku z tym na podstawie wartości uwzględnionych na liście wierzytelności powodowi wypłacono należność w wysokości 231 642,89 zł. Należność do wypłaty obliczono w następujący sposób: [1 977 660,27 zł (kwota główna) x 86,52299115141%] – 1 479 487,93 zł (zaliczka) = 231 642,89 zł.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo w sprawie niniejszej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż niniejsze rozstrzygnięcie nie przesądza o braku zasadności dochodzonych przez stronę powodową roszczeń powstałych w wyniku współpracy podjętej ze Spółką (...), jednakże nie mogło zostać uwzględnione w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa – (...) na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych, na której to ustawie zostało oparte. Zgodnie z zapisami powyższej ustawy spłata niezaspokojonych należności przedsiębiorcy nie stanowi przejawu solidarnej odpowiedzialności inwestora za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy jak to ma miejsce w przypadku regulacji zawartej w kodeksie cywilnym (art. 647¹ k. c w zw. z art. 366 k. c). Przedmiotowa spłata jest spłatą należności zgłoszonej przez przedsiębiorcę, na podstawie trybu określonego w „specustawie”, jak również na podstawie ściśle określonych i enumeratywnie wskazanych dokumentów (art. 7 „specustawy”). W ten sposób dokonywana spłata ma charakter gwarancyjny i nie jest tożsama z wierzytelnością wykonawcy wobec przedsiębiorcy.

Odnosząc się do zapisów przepisu art. 7 ust 1 powyższej ustawy, Sąd Okręgowy wskazał, iż wysokość ostatecznej spłaty należności powoda została wyznaczona na podstawie skutecznie zgłoszonej przez niego należności do (...) oraz na podstawie doręczonych przez przedsiębiorcę:

- prawomocnego orzeczenia sądu,
- ugody zawartej przed sądem w sprawie między przedsiębiorcą i wykonawcą, opatrzonej klauzulą wykonalności, albo
- listy wierzytelności pod warunkiem nie złożenia w stosunku do danej wierzytelności sprzeciwu, o którym mowa w art. 256 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze lub zatwierdzonej przez sędziego--komisarza listy wierzytelności - obejmujących należność.

W sytuacji, w której istnieje rozbieżność pomiędzy wielkością należności zgłoszonej oraz wielkością tej należności uwzględnionej na liście wierzytelności, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, wysokość ostatecznej spłaty została wyznaczona przez pozwanego przez niższą spośród tych dwóch kwot.

Sąd Okręgowy – wskazując na poglądy zawarte w orzecznictwie sądów powszechnych – wskazał, iż ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych stanowiąc tzw. „specustawę” stanowi wyjątek od ogólnych regulacji, nakładając na Skarb Państwa obowiązek spłaty długów podmiotów trzecich w związku z zamówieniami publicznymi. Dlatego też właśnie z uwagi na charakter tej ustawy, obowiązki Państwa i odpowiadające im uprawnienia z niej wynikające powinny być interpretowane ściśle, w świetle wymogów nałożonych przez tą ustawę, w sposób wykluczający rozszerzającą interpretację. Decyzja Skarbu Państwa co do wysokości ostatecznej wypłaty należności, stanowiła odzwierciedlenie przedłożonej pozwanemu listy wierzytelności. W tym miejscu należy podkreślić, że zapisy „specustawy” nie

uwzględniają żadnych uprawnień dla Skarbu Państwa do ingerencji w odniesieniu do kwot wskazanych ostatecznie w dokumentach wskazanych w art. 7 „specustawy”. Powyższe wynika z faktu Skarb Państwa nie jest stroną postępowań sądowych, a jego rola ogranicza się do analizy przedłożonych mu dokumentów, badania czy zostały spełnione przesłanki określone w przepisach „specustawy” oraz ostatecznie do wyliczenia wysokości spłaty dokonywanej na rzecz przedsiębiorcy.

W konsekwencji pozwany określając wysokość spłaty kierował się dyspozycją art. 7 „specustawy”, zgodnie z którym przedsiębiorcom umieszczonym na liście, o której mowa w art. 5 ust. 3 jest wypłacana należność lub kwota ustalona zgodnie z art. 5 ust. 4, pomniejszona o kwotę zaliczki, po doręczeniu przez nich listy wierzytelności - obejmującej należność. Powyższy przepis nie wskazuje, że przedsiębiorcy umieszczonemu na liście jest wypłacana należność pomniejszona o kwotę zaliczki. Niezmiennie mowa tu o pełnej należności przysługującej przedsiębiorcy, co wynikało z faktu, że zaliczka wypłacana na podstawie art. 6 „specustawy” jest zaliczką na poczet należności zgłoszonej przez przedsiębiorcę. Nie jest ona częścią wierzytelności przysługującej przedsiębiorcy od wykonawcy tzn. zaliczką na poczet wynagrodzenia. Zaliczka przewidziana w powoływanej „specustawie” ma na celu zapewnienia płynności finansowej przedsiębiorców w obliczu trudności finansowych wykonawcy.

Sąd Okręgowy orzekając w niniejszej sprawie miał na uwadze, że pozwany Skarb Państwa nie może ponosić odpowiedzialności za działania podejmowane w toku postępowania przed Sądem Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie – Wydziałem (...). W sprawie niniejszej faktem jest, że ostateczna wypłata była konsekwencją poczynionych przez nadzorcy sądowego (...) Sp. z o. o. ustaleń i nieuwzględnienia nieostatecznego charakteru wypłaconej przez Skarb Państwa zaliczki, która to kwota została odjęta od zgłoszonej przez powoda kwoty wierzytelności. Sąd I instancji podkreślił tu, iż w realiach niniejszej sprawy to ustalenia jakie miały miejsce w toku postępowania przed Sądem Rejonowym dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie – Wydziałem (...), i odjęcie kwoty zaliczki od kwoty wierzytelności powoda wskazanej na liście wierzytelności, było bezpośrednią przyczyną uzyskania przez powoda należności do wypłaty w wysokości 231 642,89 zł, co z kolei miało związek z przedstawieniem przez powoda listy wierzytelności na kwotę 2 020 290,04 zł (kwota główna 1.977.660,27 zł, odsetki 42.629,77 zł). Dopiero bowiem przedstawienie listy wierzytelności z pozycją uwzględniającą należność o wysokości powyższej 3 milionów złotych otwierałoby możliwość do wypłaty należności w wysokości oczekiwanej przez powoda. Jednakże w takiej sytuacji koniecznym było spełnienie wszystkich przesłanek założonych przez ustawodawcę. Z faktu tylko samego wpisu powoda na listę, brak jest podstaw by wywodzić uprawnienia do wypłaty kwoty w wysokości wskazywanej przez powoda. Sąd I instancji podkreślił tu, iż pismem z sierpnia 2014 r., na które wskazuje sama strona powodowa, powód został poinformowany przez pozwanego, że dla wypłaty pełnej kwoty zadłużenia Spółki (...), tj. 86% przedmiotowej należności konieczne jest przedstawienie listy wierzytelności z pełną kwotą wierzytelności powoda, niepomniejszoną o środki wypłacone dotychczas powodowi w ramach zaliczki. W konsekwencji w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że jeśli strona powodowa chce dochodzić kwoty wskazanej w pozwie od Skarbu Państwa, a podstawą roszczenia mają być zapisy ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych, to jest zobowiązana przedstawić jeden z enumeratywnie wymienionych dokumentów opisanych w art. 7 powoływanej ustawy uwzględniający całą należność. Uzasadniając swoje roszczenie powodowa Spółka wskazywała na zasadność na oświadczenie zawarte w piśmie nadzorcy sądowego z dnia 31 lipca 2015r. (k. 5 pozwu), w którym zawarto informację, że wierzytelność została uznana co do zasady. O ile przedmiotowe oświadczenie jest zgodne z prawdą i potwierdza wysokość wierzytelności powoda względem Spółki (...), to nie spełnia wymogów z art. 7 powoływanej ustawy i nie stanowi jednego z dokumentów tam wskazanych.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy zważył również, iż postanowienie z dnia 6 grudnia 2012 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, nie jest objęte zakresem normowania art. 7 ust 1 pkt 1 wskazywanej ustawy, gdyż nie jest orzeczeniem sądu obejmującym należność zgłoszoną przez przedsiębiorcę (...) i nie dotyczy udzielonego przez pozwanego zamówienia. Sąd I instancji negatywnie ocenił również dalszą argumentację Spółki, zgodnie z którą ze wszystkich wierzycieli, których wierzytelności zostały na liście wierzytelności uznane w kwotach pomniejszonych o wypłaty otrzymane od pozwanego Skarbu Państwa, niewielka ich

część złożyła sprzeciwy do listy, które zostały oddalone. Niemniej istotnym pozostaje fakt, że powód nie skorzystał z tej możliwości nie składając w pierwszej kolejności sprzeciwu do listy wierzytelności, a następnie w przypadku jego niekorzystnego dla strony powodowej rozpoznania zażalenia na postanowienie Sędziego komisarza w trybie art. 259 ust 2 ustawy - Prawo upadłościowe.

Ostatecznie zatem ścisła wykładnia art. 7 ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych, w którym enumeratywnie, a nie przykładowo wskazano dokumenty niezbędne do wypłaty należności, doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku o konieczności oddalenia zgłoszonego w niniejszym postępowaniu powództwa. Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na art. 98 § k. p. c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie:

- art. 7 ustawy roku o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych przez jego rażąco błędną wykładnię dokonaną z całkowitym pominięciem celu regulacji oraz systemu prawa, w którym ten przepis funkcjonuje, w tym przepisów prawa cywilnego oraz upadłościowego, wyrażającą się w przyjęciu, że w związku z pomniejszeniem należności zgłoszonej przez powódkę w postępowaniu upadłościowym generalnego wykonawcy o kwotę zapłaconą przez pozwaną, powódce należy się wyłącznie kwota wynikająca z aktualnej treści listy wierzytelności, pomniejszona o dokonane przez pozwanego wypłaty;

- art. 6 ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych przez jego błędne zastosowanie wyrażające się w uznaniu wypłaconej przez pozwanego kwoty 1 479 487,93 zł za zaliczkę w rozumieniu tego przepisu w sytuacji, gdy powódka nie doręczyła pozwanemu nieprawomocnego orzeczenia sądu zasądzającego należność, ani spisu wierzycieli, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3 prawa upadłościowego;

- art. 10 ust. 1 ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych w zw. z art. 261 prawa upadłościowego przez ich błędne niezastosowanie wyrażające się w całkowitym braku uwzględnienia okoliczności, że zawiadomienie Sędziego komisarza o wysokości dokonanych wypłat na rzecz wierzycieli, jest obowiązkiem pozwanego, a w razie jego niewykonania sędzia komisarz może z urzędu dokonać zmian na liście wierzytelności, polegających na usunięciu z niej wierzytelności nieistniejących;

- art. 518 §1 pkt 4) k. c. przez błędne niezastosowanie wyrażające się w braku uwzględnienia przy dokonywaniu wykładni przepisów specustawy okoliczności, że pozwany spłacając częściowo na podstawie przepisów szczególnych dług upadłego wstąpił w tej części w prawa wierzyciela (powódki);

- art. 233 § 1 k. p. c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego wyrażające się w braku poczynienia ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka W. S., złożonych na rozprawie 14 listopada 2017 roku w sytuacji, gdy Sąd uznał ten dowód za wiarygodny, a z treści tych zeznań wynikają okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym zgłoszenie przez pozwanego i uznanie na liście wierzytelności w kwocie wypłaconej powódce;

- art. 233 § 1 k. p. c. przez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w uznaniu treści dowodów wymienionych w art. 7 ust. 1. ustawy z dnia 28 czerwca 2012 roku o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych za wiążącą dla Sądu, w sytuacji, gdy są to dowody podlegające swobodnej ocenie na zasadach wynikających z art. 233 §1 k. p. c.;

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 328 § 2 k. p. c. przez brak odniesienia się w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do wszystkich dowodów zaferowanych przez strony, tj. do treści zeznań świadka W. S. oraz brak rzetelnego wskazania podstawy prawnej w zakresie w jakim Sąd orzekający zarzucił nieprawidłowość czynności dokonanych w toku postępowania upadłościowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Krakowie (...) Wydział (...).

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 1 247 845,04 zł złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie była zasadna, albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się być nietrafne.

Dokonując w pierwszej kolejności oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego zważyć należy, iż nie były one zasadne. Jakkolwiek dwa z trzech postawionych w apelacji w tym zakresie zarzutów dotyczyły zeznań świadka W. S., w uzasadnieniu tych zarzutów nie wskazano, na czym miałyby w istocie polegać nieuwzględnienie dowodu z zeznań tego świadka oraz jaki wpływ taka ewentualna wadliwość miałyby na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zwrócić należy uwagę, iż na podstawie zeznań tego świadka można było co najwyżej dokonać ustaleń faktycznych dotyczących czynności podejmowanych w postępowaniu upadłościowym Spółki (...), okoliczności te zostały przez Sąd Okręgowy ustalone w sposób prawidłowy, na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, chociaż jak wskazano w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności świadka W. S. (w uzasadnieniu zapewne omyłkowo wskazano S.). Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych nowych, istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych, które byłyby możliwe do ustalenia na podstawie tego źródła dowodowego.

Zwrócić także należy uwagę, iż apelujący zarzuca brak rzetelnego wskazania podstawy prawnej w zakresie, w jakim Sąd orzekający zarzucił nieprawidłowość czynności dokonanych w toku postępowania upadłościowego. Nie dokonując oceny tego zarzutu zważyć należy, iż w określonych pozwem ramach faktycznych żądania istotne było to, czy Skarb Państwa – (...) zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda dochodzonej kwoty. Roszczenie to nie wynikało z nieprawidłowości związanych z postępowaniem upadłościowym, zresztą nieprawidłowości tych powodów w ogóle nie wskazywał. Rozważania Sądu Okręgowego co do stwierdzonych nieprawidłowości w toczącym się postępowaniu upadłościowym miały charakter uboczny i nie były bezpośrednio związane z oceną dochodzonego przez powoda roszczenia. Tym samym pozostały one bez wpływu na treść rozstrzygnięcia – wpływu takiego apelujący zresztą w uzasadnieniu tego zarzutu nie wywodzi.

Trzeci z zarzutów naruszenia prawa formalnego dotyczy kwestii związanych z art. 7 ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji zamówień publicznych zostanie oceniony łącznie z zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego.

Dokonując oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego, w tym art. 7 i 6 ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności... ocenic należało je za nietrafne. Zasadnie w tym zakresie Sąd Okręgowy wywodził, iż możliwość wypłaty kwoty należności, o której mowa w art. 7 tej ustawy, zachodzi jedynie wówczas, gdy zainteresowany przedstawi dokumenty, o których mowa w tym uregulowaniu – w szczególności wskazaną w art. 7 ust. 1 pkt 3) ustawy listę wierzytelności pod warunkiem niezłożenia w stosunku do danej wierzytelności sprzeciwu, o którym mowa w art. 256 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, lub zatwierdzonej przez sędziego-komisarza listy wierzytelności. Cel powyższej regulacji jest w pełni przejrzysty – zwrócić należy uwagę, iż Skarb Państwa nie jest stroną postępowań, w których istnienie takich wierzytelności jest ustalana, w szczególności nie jest stroną postępowania upadłościowego. Ponadto niewątpliwą intencją prawodawcy było uniknięcie dublowania postępowań – skoro w postępowaniu sądowym, mediacyjnym lub upadłościowym dochodzi do stwierdzenia istnienia danej wierzytelności, brak jest potrzeby ponawiania takiego postępowania przed (...). W istocie regulacja zawarta w art. 7 ustawy jest przejrzysta i jako taka, zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda nie wymaga dalej idącej wykładni. Zaprezentowana w zarzucie apelacyjnym koncepcja, zgodnie z którą przy dokonywaniu wykładni należało mieć na uwadze raczej cel regulacji oraz systemu prawa, w którym ten przepis funkcjonuje jest nie tylko zbyt daleko idąca, ale stanowiłaby w istocie interpretację contra legem, albowiem zmierzałaby do wprowadzenia do ustawy innych, nieprzewidzianych w niej uregulowań, umożliwiających otrzymanie płatności, pomimo braku przedłożenia

dokumentów, o których mowa w jej art. 7 lub w przypadku przedłożenia takich dokumentów na niższą kwotę. Stanowisko Sądu Okręgowego co do braku wykazania przez powoda, aby przedstawił wskazane w art. 7 ustawy dokumenty, umożliwiające uzyskanie wypłaty świadczenia było prawidłowe. Zasadnie wskazano, iż charakter regulacji (przede wszystkim z uwagi na dysponowanie środkami publicznymi) w istocie wyklucza możliwość jakiegokolwiek rozszerzającej wykładni, która zmierzałaby do możliwości wykazania także innymi dokumentami, aniżeli te które zostały wskazane w tym uregulowaniu. Zwrócić należy uwagę, iż dokumenty te wskazują na istnienie wierzytelności w sposób niewątpliwy. Tymczasem postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu nie usuwa wątpliwości co do istnienia wierzytelności w akcie tym wskazanej. Nawet zatem gdyby jakkolwiek przyjąć, iż zestawienie wskazane w art. 7 ust. 1 ustawy ma charakter otwarty, brak jest możliwości – jak zdaje się to widzieć apelujący – wykazywania istnienia wierzytelności w inny sposób. Podnoszony w tym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k. p. c. nie mógł być zatem uznany za zasadny.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 6 ustawy zwrócić należy uwagę, iż zarzut ten jest o tyle niezrozumiały, iż Oddział R. (...) dysponował listą wierzycieli upadłego Spółki (...), na której uwzględniono wierzytelność powoda (karty 125 – 127 akt sądowych). Być może apelujący wywodzi, iż z brzmienia art. 6 ustawy wynika, iż taką listę wierzycieli doręczyć (...) może jedynie wierzyciel. Z jednej strony wydaje się, iż takie stanowisko byłoby zbyt sformalizowane – uzależniałoby bowiem możliwość wypłaty zaliczki nie od sporządzenia listy wierzycieli, ale od sposobu jej doręczenia. Z drugiej strony takie stanowisko powoda nacechowane byłoby znaczną sprzecznością – z jednej strony powód pobiera bowiem od Dyrekcji zaliczkę (i jej nie zwraca), a następnie zarzuca, iż zaliczka ta została mu nieprawidłowo wypłacona, albowiem spis wierzycieli nie został przedłożony przez niego, a przez Sąd upadłościowy. Jak się wydaje intencją prawodawcy było tu uzależnienie wypłaty zaliczki od zgłoszenia wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, nie zaś od złożenia listy wierzytelności przez uprawnionego do zaliczki wierzyciela.

Na tle powyższych rozważań Sąd Apelacyjny pragnie również zwrócić uwagę na treść art. 11 ust. 2 powyższej ustawy, zgodnie z którym (...) przysługuje wobec przedsiębiorcy roszczenie o zwrot zaliczki, o której mowa w art. 6, w przypadku gdy należność nie została potwierdzona dokumentami określonymi w art. 7 ust. 1 i oświadczeniem określonym w art. 7 ust. 3. Powyższe uregulowanie determinuje nieostateczny charakter takiej zaliczki, a zatem nie sposób twierdzić, iż uzyskanie takiej zaliczki przez wierzyciela ma definitywny wpływ na wysokość jego wierzytelności – w tym wierzytelności zgłaszanej do masy upadłości. Co więcej – prawodawca wskazał tu inny tryb informowania syndyka, na co wskazuje apelujący w kolejnym zarzucie naruszenia prawa materialnego, jednak interpretuje go w sposób nieprawidłowy – zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy w przypadku ogłoszenia upadłości wykonawcy lub otwarcia wobec niego postępowania restrukturyzacyjnego (...) zawiadamia sędziego - komisarza o przedsiębiorcach, którym wypłacono należności, oraz o ich wysokości. To (...), a nie wierzyciel, winien był poinformować syndyka o wypłaconej zaliczce, a okoliczność ta co do zasady pozostaje bez wpływu na listę wierzytelności. Tym samym nie sposób twierdzić, iż w takiej sytuacji Sędzia komisarz zobowiązany byłby do dokonywania zmian na liście wierzytelności. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku o bezzasadności również ostatniego z podniesionych zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 518 k. c.). Przy wypłaceniu zaliczki przez (...), już tylko z uwagi na jej nieostateczny charakter, nie dochodzi do jakiegokolwiek wstąpienia w prawa wierzyciela. Dopiero po przedstawieniu dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy dochodziło do definitywnej wypłaty środków, pomniejszonych o wysokość wypłaconej zaliczki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną – stosownie do art. 385 k. p. c. W związku ze zmianą nazwy powodowej Spółki, o czym Spółka poinformowała w dniu 14 listopada 2017 r., a zatem jeszcze przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji, zaszła potrzeba sprostowania oczywistej omyłki w zaskarżonym wyroku, co uczyniono zgodnie z art. 350 § 1 i 3 k. p. c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k. p. c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), mając na uwadze treść art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 ze zm.).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.